

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718205447
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8718205447.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. E. XXX/XX, XXX XX F., právne zastúpenému Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, 917 01 Trnava, IČO: 36 865 281, proti žalovaným: 1./ G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX C., právne zastúpený JUDr. Viktorom Novýsedlákom, advokátom, so sídlom L. Svobodu 2674/1, 058 01 Poprad, IČO: 42029538, 2./ B. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXXX/XX, XXX XX K. – L., právne zastúpený Mgr. Tatianou Frištikovou, advokátkou, so sídlom Murgašova 3, 040 01 Košice – mestská časť Staré Mesto, IČO: 50175599, o vydanie dedičstva, o odvolaní žalobcu a žalovaných v 1. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 17C/52/2018-687 zo dňa 10. septembra 2021 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku II. s upresnením predmetu konania označeného v záhlaví rozhodnutia súdu prvej inštancie tak, že tento správne znie „o vydanie dedičstva“.

Mení rozsudok vo výroku III. tak, že žalovaní v 1. a 2. rade majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

Žalobným návrhom žalobca žiadal, aby súd určil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností špecifikovaných v petite podanej žaloby a svoju žalobu odôvodnil tým, že D. H., nar. XX.XX.XXXX, zomrel dňa XX.XX.XXXX. Po nebohom poručiteľovi prebehlo dedičské konanie vedené na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 9D/84/2016. Po predbežnom vyšetrení boli k dedeniu po nebohom povolaní zákonní dedičia. Keďže poručiteľ nezanechal žiaden závet ani listinu o vydedení, z tretej zákonnej dedičskej skupiny boli k dedeniu povolaní súrodenci nebohého poručiteľa, a keďže títo zomreli, nemohli dediť. K dedeniu boli povolaní deti súrodencov. Dedičstvo po nebohom poručiteľovi nadobudli na základe právoplatného rozhodnutia v dedičskom konaní žalovaní v 1. a 2. rade. Predmetom dedenia boli nehnuteľnosti, a to byt nachádzajúci sa v kat. úz. F., pozemky v kat. úz. C. M. N. - Filice, Betlanovce, pohľadávka poručiteľa proti Okresnému úradu Poprad a dlhy. Z rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. P 26/1979 z 30.05.1979 je nepochybné, že nebohý poručiteľ D. H. uznal otcovstvo k žalobcovi a na základe predmetného rozsudku bol zverený do osobnej starostlivosti matky O. C. a bola zároveň určená aj výška výživného. Taktiež z rodného listu žalobcu vyplýva, že nebohý poručiteľ bol otcom žalobcu, keď v konaní o určenie otcovstva sp. zn. Nc/132/1978 bolo uznané otcovstvo k žalobcovi. Žalobca bol v dedičskom konaní opomenutý. Ako dedič teda uplatňuje nárok v zmysle ustanovenia § 485 Občianskeho zákonníka na vydanie dedičstva. Žalobca ako dedič v tzv. prvej dedičskej skupine má zákonnú prednosť pred žalovanými vo vzťahu k právu nadobudnúť majetok po poručiteľovi.

Okresný súd Poprad, ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“), rozhodol, cit.:

„I. Návrh na prerušenie konania z a m i e t a .

II. U r č u j e , že žalobca je v ý l u č n ý m v l a s t n í k o m nehnuteľnosti: bytu č. XX na 2. poschodí vo vchode 21 v obytnom dome súp. č. 848 spoluvlastníckeho podielu vo výške 2860/109290 k spoločným častiam a spoločným zariadeniam domu súp. č. XXX, k pozemku parcela reg. KN-C parc. č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoría o výmere 936 m² nachádzajúcich sa v kat. úz. F. zapísaných na LV č. XXXX na Okresnom úrade odbor katastrálny Poprad.

III. U r č u j e , že žalobca je vlastníkom nehnuteľností:

- nachádzajúcich sa v kat. úz. C. zapísaných na LV č. XXXX na Okresnom úrade odbor katastrálny Poprad

- nachádzajúcich sa v kat. úz. C. zapísaných na LV č. XXXX na Okresnom úrade odbor katastrálny Poprad

- nachádzajúcich sa v kat. úz. C. zapísaných na LV č. XXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX na Okresnom úrade odbor katastrálny Poprad (nie je porúčiteľ evidovaný na predmetných listoch vlastníctva)

- nachádzajúcich sa v kat. úz. N. zapísaných na LV č. XXX na Okresnom úrade odbor katastrálny Poprad:

- nachádzajúcich sa kat. úz. P. zapísaných na LV č. XXX na Okresnom úrade odbor katastrálny Poprad:

- nachádzajúcich sa v kat. úz. H. zapísaných na LV č. XXX, XXX, XXX na Okresnom úrade odbor katastrálny Spišská Nová Ves (nie je porúčiteľ evidovaný na predmetných listoch vlastníctva)

IV. U r č u j e , že žalobca je vlastníkom pohľadávky voči Okresnému úradu odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva v Poprade titulom rozhodnutia č. 1680/97-Dr Ne o náhrade pozemku za odňatie nehnuteľného majetku (v kat. úz. F. O. 681 parcela XXXX/X - roľa o výmere 3273 m²).

V. P r i z n á v a žalobcovi voči žalovaným v 1./ a 2./ rade náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa ustanovenia § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku, § 473 ods. 1 a § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 10 zákona č. 268/1949 Zb. o matrikách, § 19 ods. 1 predmetného zákona.

Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že v konaní bolo preukázané, že žalobca je syn nebohého D. H., nar. XX.XX.XXXX, zomrelého 09.07.2016. Súd mal preukázané, že žalobca pochádza z mimomanželského vzťahu, pričom D. H. otcovstvo k mal. žalobcovi uznal dňa 26.01.1979 v konaní Okresného súdu Poprad sp. zn. Nc 132/1978. V konaní Okresného súdu Poprad sp. zn. P 26/1979 súd rozhodoval o zverení mal. žalobcu do osobnej starostlivosti matke a určil otcovi D. H. vyživovaciu povinnosť voči mal. žalobcovi. Otcovstvo D. H. k žalobcovi vyplýva i z rodného listu žalobcu. Pokiaľ rodný list žalobcu neobsahuje údaj o rodnom čísle rodičov je zrejmé, že v zmysle súčasnej právnej úpravy § 19 ods. 1 písm. e) zákona 154/1994 Z. z. o matrikách, úradný výpis z knihy narodení (rodný list) obsahuje i údaj o rodnom čísle rodičov. Podľa zákona 268/1949 Zb. o matrikách v znení účinnom k dátumu narodenia žalobcu, t. j. 10.11.1978, kniha narodení dieťaťa neobsahovala údaj o rodných číslach rodičov, iba meno, priezvisko, dátum narodenia rodiča, povolanie a bydlisko rodičov. I keby povinnosť uviesť údaj o rodných číslach rodičov v rodnom liste vyplývala zo zákona, neuvedenie údaju by neznamenalo spochybnenie hodnovernosti údaju o rodičovi dieťaťa.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil tak, že pasívna legitímácia žalovaných v 1. a 2. rade vyplýva z pripojeného dedičského rozhodnutia vo veci sp. zn. 9D 84/2016, keď žalovaní v 1. a 2. rade nadobudli dedením majetok po poručiteľovi D. H.. Z prostriedkov procesného útoku bolo preukázané, že k dedeniu mal byť povolaný žalobca ako zákonný dedič v tzv. prvej dedičskej skupine podľa § 473 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako jediné dieťa neb. D. H.. Žalovaní v 1. a 2. rade boli povolaní k dedeniu ako dedičia podľa tzv. tretej dedičskej skupiny. Dedenie zo zákona v prvej skupine má prednosť pred dedením v ďalších dedičských skupinách. Predmetom žalobného návrhu je majetok vyplývajúci z obsahu dedičského rozhodnutia vo veci sp. zn. 9D 84/2016, teda okruh vecí patriacich poručiteľovi ku dňu smrti nebol sporný. Po prejednaní dedičstva bolo zistené a preukázané, že oprávneným dedičom po nebohom D. H. je žalobca, preto je dôvodné vydanie dedičstva žalovaným v 1. a 2. rade v prospech žalobcu. Na základe uvedených skutočností v súlade s citovanou právnou úpravou súd rozhodol tak, ako je uvedené v enunuciáte rozsudku. Súd zamietol návrhy na doplnenie dokazovania znaleckým dokazovaním z odboru genetiky analýzou DNA i návrh na výsluch svedkov K. H. a M. K., keď vykonanie týchto dôkazov je neehospodárne a nie je potrebné pre právne posúdenie veci. Navyše znalecké dokazovanie z odboru genetiky analýzou DNA vykonané po smrti D. H. podľa názoru súdu ani nie je reálne možné.

O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, keď posúdil, že žalobca bol v konaní úspešnou stranou sporu s tým, že o výške trov konania súd rozhodne uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Proti predmetnému rozsudku žalovaní v 1. a 2. rade podali odvolanie. Odvolací súd rozhodnutím sp. zn. 13Co/8/2020-506 zo dňa 25.08.2020 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že v ďalšom konaní bude povinnosťou súdu prvej inštancie zaoberať sa všetkými vznesenými odvolacími námietkami žalovaných v 1. a 2. rade z ktorých väčšina už bola vznesená počas konania pred súdom prvej inštancie a riadne sa s nimi vysporiadať. V prvom rade sa bude zaoberať judikatúrou súdov Slovenskej republiky, na ktorú žalovaní v 1. a 2. rade poukazujú a posúdi prípustnosť podania predmetnej žaloby v zmysle ustanovenia § 137 Civilného sporového poriadku v kontexte ustanovenia § 485 Občianskeho zákonníka. V prípade prípustnosti takejto žaloby súd prvej inštancie sa bude zaoberať správnym označením pozemkov a veľkosťou spoluvlastníckych podielov tak, aby zodpovedali údajom uvedeným v katastrálnom operáte. Rovnako bude povinnosťou súdu prvej inštancie vysporiadať sa s namietaným nedostatkom pasívnej vecnej legitímácie tak, ako ju vzniesli žalovaní v 1. a 2. rade, námietkou žalovaných o uplatnení pohľadávky vo väčšom rozsahu, ako to vyplývalo z dedičského konania s tým že zabezpečiť pripojenie spisu vedeného pod sp. zn. 9D/847/2016 a za účelom zistenia či žalobca je biologickým synom neb. D. H. zabezpečiť aj pripojenie spisov vedených pod sp. zn. P XX/XXXX a NC 132/1978. Vyhodnotenie týchto skutočností uvedie v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej tak, aby rozhodnutie zodpovedalo zásadám riadneho a dostatočného odôvodnenia v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

Okresný súd Poprad ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“) po zrušení svojho rozhodnutia odvolacím súdom rozhodol cit.:

„I. Návrh na prerušenie konania z a m i e t a .

II. Žalobu z a m i e t a .

III. Stranám sporu náhradu trov konania n e p r i z n á v a .“

Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa rovnakých právnych ustanovení ako svoje predchádzajúce rozhodnutie, ktoré bolo zrušené odvolacím súdom.

Súd prvej inštancie svoje druhé rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že žalobca v písomnom vyjadrení zo 07.06.2021 tvrdil, že žaloba obsahuje všetky náležitosti, je úplná, zrozumiteľná s tým, že súd si sám

môže modifikovať žalovaný petit. Žalobca si povinnosť splnil už tým, že v žalobe presne a jednoznačne označil povinnosť, ktorá má byť žalovanému uložená rozhodnutím súdu. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25.11.2020 vo veci sp. zn. 7Cdo 268/2019, podľa ktorého pri riešení procesnej prípustnosti žaloby podľa § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku a/alebo podľa § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku je nutné zaoberať sa otázkou, z akého právneho vzťahu žalobkyňa vyvodzuje v konaní ňou uplatňovaný nárok, následne tento vzťah dôsledne analyzovať a nakoniec správne vyhodnotiť a posúdiť po právnej stránke. Za účelom zabezpečenia podkladov, nevyhnutných pre tento postup, ukladá zákon žalobkyni povinnosť uviesť vždy už v žalobe rozhodujúce skutočnosti. Tie majú súdu umožniť, aby daný právny vzťah a z neho vyvodzovaný nárok analyzoval a právne kvalifikoval z aspektov významných tak pre posúdenie rôznych otázok procesnej povahy (napr. obsah žaloby, právomoc, príslušnosť, procesná subjektivita), ako aj pre prípadné posúdenie veci samej. Žalobkyňa je povinná svoj nárok skutkovo vymedziť, nemusí ho však právne vyhodnotiť a zdôvodniť (ak ho predsa len v žalobe právne posúdi, súd daným posúdením nie je viazaný). Je totiž vecou súdu, aby v zmysle zásady „iura novit curia“ podal právnu kvalifikáciu uplatňovaného nároku. Pre analýzu právneho vzťahu strán a posúdenie jeho povahy z hľadiska obsahu žaloby na prejednanie a rozhodnutie o nároku, ktorý žalobkyňa vyvodzuje z tohto právneho vzťahu, je tak rozhodujúce obsahové hľadisko, teda akú povahu majú práva a povinnosti strán tvoriace obsah právneho vzťahu (5Cdo/120/2017). Inak povedané predmet konania (resp. obsah žaloby) nie je tvorený výlučne žalobným návrhom (petitum), ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami - opísaním skutkového deja (causa petendi). Na základe žalobného návrhu a opísania skutkového deja možno individualizovať predmet konania. Súd je viazaný petitom žaloby po obsahovej stránke a tento petit je potrebné vykladať v súvislosti so skutkovými tvrdeniami žalobcu v spore. Súd má skúmať celý obsah podanej žaloby, nielen samotný žalobný návrh. Vzhľadom na uvedené navrhoval, aby súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Žalovaný v 1. rade v písomnom vyjadrení z 21.05.2021 poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. ÚS 404/2013 z 26.06.2013, z ktorého vyplýva, že žalobný petit je nesprávny, pričom pokiaľ žalobca poukazuje na judikát Najvyššieho súdu Českej republiky, tento nie je možné aplikovať pre rozhodovaciu prax súdu Slovenskej republiky. Uviedol, že z citovaného uznesenia Ústavného súdu SR vyplýva, že Ústavný súd SR sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu, krajského súdu i Najvyššieho súdu SR v danej veci, že žaloba tzv. opomenutého dediča podľa § 485 OZ nemôže mať petit, že žalobca je vlastníkom veci (bytu). Tento právny názor Ústavného súdu SR zároveň zahŕňa aj to, že takýto nedostatok žalobného petitu má za následok zamietnutie žaloby len z dôvodu zle formulovaného petitu. Súd prvej inštancie nerešpektoval tento právny názor. Žalovaný v 1. rade trvá na tom, že pri ochrane opomenutého dediča ide o špeciálnu právnu úpravu (§ 485 Občianskeho zákonníka), ktorá sa líši od všeobecnej úpravy ochrany vlastníctva najmä tým, že právo na vydanie dedičstva na rozdiel od vlastníckeho práva, sa premlčuje. Zákonná úprava nestotožňuje ochranu oprávneného dediča s ochranou vlastníka a tiež všeobecná úprava ochrany vlastníctva (najmä podľa ustanovenia § 126 a nasl. OZ) oproti špeciálnej úprave ochrany oprávneného dediča v § 485 Občianskeho zákonníka sa odlišuje v tom, že právo dediča na vydanie dedičstva sa premlčuje v 3-ročnej premlčacej dobe od právoplatnosti rozhodnutia. Z týchto skutočností jednoznačne vyplýva, že žalobca svoj petit formuluje v tomto konaní nesprávne. Vznikla paradoxná situácia, keď žalobca sa domáha vydania dedičstva po poručiteľovi, ktorého meno nie je uvedené v petite žaloby. Žaloba o určenie vlastníckeho práva je možná len vtedy, ak nie je možné nárok žalobcu uplatniť žalobou na plnenie. V danom prípade je žalobný nárok v zmysle § 485 Občianskeho zákonníka potrebné chápať tak, že žalovaný má povinnosť vydať vec patriacu do dedičstva a nemožno nahradiť rozhodovanie dedičského súdu tým, že súd určí komu táto vec pripadne do vlastníctva. Pokiaľ teda žalobca žaluje v bode I svojho petitu, že žalobca je vlastníkom bytu č. XX na LV č. XXXX kat. úz. F., tak takýto petit je zjavne nesprávny vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam a samozrejme je nesprávny a aj nevykonateľný aj z toho dôvodu, že v tomto konaní sú žalované dve osoby - žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade a z takto formulovaného petitu nevyplýva, ktorý z týchto dvoch žalovaných má povinnosť vydať tento byt, čiže nie je ani zrejmé, kto sa mal bezdôvodne obohatiť v zmysle § 485 Občianskeho zákonníka, teda ktorý z dvoch žalovaných mal mať majetkový prospech na ujmu žalobcu. Žalovaný v 1. rade v písomnom vyjadrení z 24.06.2021 uviedol, že argumentácia žalobcu v písomnom vyjadrení je neudržateľná, nekorešponduje so skutkovým a právnym stavom danej žaloby. Nikde v žalobe nie je uvedené, že žalovaný v 1. rade nadobudol po poručiteľovi byt č. 23 zapísaný na LV č. XXXX v kat. úz. F.. Nikde v texte žaloby nie je uvedené, ktorý z dvoch žalovaných byt nadobudol, ani nie je uvedené, kto má predmetný byt vydať. Pokiaľ sa žalobca odvoláva na § 129 Civilného sporového poriadku a tvrdí, že pokiaľ súd žalobcu nevyzval na doplnenie žaloby, tak je žaloba úplná a zrozumiteľná, ide o nesprávny výklad. V žiadnom prípade nemôže súd upozorňovať žalobcu na nesprávnosť žaloby z pohľadu nesprávnosti žalobného petitu, keďže by sa tým porušila kontradiktórnosť

konania a rovnosť strán. Súd nemôže preformulovať žalovaný petit z petitu na určenie na petit na plnenie. Pokiaľ žalobca poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo 268/2019, ani tento judikát nijakým spôsobom neposilňuje argumentáciu žalobcu pri jeho tvrdení, že súd môže modifikovať jeho nesprávny petit. Žalovaný v 1. rade súhlasil s tým, že súd musí skúmať celý obsah podanej žaloby, nielen samotný návrh. V tomto smere však zo žaloby nevyplýva, že žalobca sa domáha, aby žalovaný v 1. rade vydal predmetný byt. Tento nedostatok žaloby napravil žalobca čiastočne až podaním zo 07.06.2021, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby od právoplatnosti dedičského rozhodnutia dňa 23.01.2017, pričom premlčacia doba uplynula 23.01.2020. Keďže žalobca neodstránil tento nedostatok do 23.01.2020, nepodal žalobu v zmysle § 485 Občianskeho zákonníka v trojročnej premlčacej dobe, žalovaný v 1. rade z dôvodu právnej istoty namietol premlčanie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaného v 1. rade. Žalovaný v 2. rade v písomnom vyjadrení z 24.06.2021 nesúhlasil s argumentáciou žalobcu tvrdiac, že spôsob uplatnenia tvrdeného práva žalobcu na vydanie ich dedičstva prostredníctvom žaloby na určenie vlastníckeho práva, je neprípustný, a to pre rozpor s ustanovením § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka a zákona 95/2013 Z. z. o pozemkových spoločnostiach. Žalobca podanou žalobou tvrdený dedičský nárok neuplatnil riadne v zákonom stanovenej lehote a v súlade s hmotným právom. Na pojednávaní právny zástupca žalobcu na podanej žalobe trval, vzhľadom na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu k pasívnej legitímácii tvrdil, že v prípade osobitného typu žaloby o vydanie dedičstva sú pasívne vecne legitimovaní len tí neoprávnení dedičia, ktorí skutočne z dedičského konania nadobudli majetok po poručiteľovi, nie je potrebné žalovať tých dedičov, ktorí sa nestali vlastníckymi hnutelných, či nehnuteľných vecí. Z uznesenia v dedičskom konaní vyplýva, že majetok po poručiteľovi nadobudol žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade. K prípustnosti určovacej žaloby uviedol, že žaloba o vydanie dedičstva je osobitným typom žaloby vyplývajúcej z hmotného práva, ktorou sa oprávnený dedič domáhal od žalovaných vydanie dedičstva. Súd musí zabezpečiť, ak to vyplýva z obsahu žaloby, aby bol rozsudok vykonateľný. Čo sa týka podielov uplatnených v konaní, tieto boli naviazané práve na rozhodnutie o dedičstve. Žalobca na pojednávaní na podanej žalobe trval. Vyjadroval sa k tomu, že jeho otec nikdy nemal žiadne dlhy, nikoho nepodviedol. On sa stretával s otcom aj za prítomnosti otca žalovaného v 1. rade. Žalovaný v 1. rade sa o otca vôbec nestaral, ani u neho nebýval. Nie je pravdou, že by otca nenavštevoval, a že by bol otec chorý. V konaní bolo rozhodnutím Okresného súdu Poprad sp. zn. 9D 84/2016 preukázané, že majetok po poručiteľovi D. H. nadobudli výlučne žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade, čo znamená, že ich pasívna vecná legitímácia v konaní je daná. Tak isto bolo preukázané, že žalobca je synom poručiteľa D. H., ktorého otcovstvo bolo určené rozhodnutím Okresného súdu Poprad vo veci Nc 132/78. Dôvodnosť žaloby je zjavná. Ak sú námietky ohľadne nesprávneho označenia nehnuteľnosti, žalobca vychádzal v plnom rozsahu z dedičského rozhodnutia. Právny zástupca žalovaného v 1. rade na pojednávaní trval na všetkých doterajších tvrdeniach majúúc za to, že žalobu je potrebné zamietnuť. Samotná žaloba o uplatnenom nároku žalobcu voči žalovanému v 1. rade je v rozpore s dobrými mravmi, keď žalobca počas života poručiteľa D. H. o toho nikdy neprejavoval záujem, staral sa o neho žalovaný v 1. rade. V konaní nebolo preukázané, že žalobca je synom poručiteľa a taktiež poukázal na rozpor s dobrými mravmi z dôvodu, že žalobca keby bol synom poručiteľa, tak by o neho počas života prejavoval záujem. Najzásadnejší argument pre zamietnutie žaloby je nesprávnosť a nevykonateľnosť žalobného petitu. Žalobný návrh trpí takými nedostatkami, ktoré spôsobili jednak jeho nevykonateľnosť, jednak neurčitost'. Nie je v ňom uvedené, ktorý z dvoch žalovaných má vydať predmetný byt č. 23 zapísaný na LV XXXX v kat. úz. F.. Tento nedostatok žalobného návrhu nemôže vynahradiť ani modifikačnou činnosťou súdu. Žalovaný v 1. rade na pojednávaní uviedol, že zhruba 10 rokov sa staral o neb. D. H., tri a pol roka u neho býval. So strýkom mal rôzne debaty, nikdy mu nepovedal, že má syna. Žalobca až rok a pol po jeho smrti sa začal zaujímať o majetok, pričom býval 300 m od D. H., ale nikdy neprišiel k nemu. Príde mu to bezcharakterné. Keby sa jeho otec, ako uviedol žalobca, stretával s otcom žalobcu na parkovisku, tak by mala rodina vedomosť o tom, že strýko má nemanželské dieťa. Právna zástupkyňa žalovaného v 2. rade na pojednávaní so žalobou nesúhlasila, žiadala ju zamietnuť. Uviedla, že je potrebné najskôr sa vysporiadať s prípustnosťou určovacieho petitu, ktorý si žalobca zvolil v podanej forme. Nejde iba o formulačný problém, má to závažný praktický dopad. Žalobca zvolením určovacieho petitu de facto obišiel princíp vyplývajúci z § 485 Občianskeho zákonníka. Žiada o určenie vlastníctva k majetku, zbavuje sa zodpovednosti za dlhy, náklady za pohreb. Z formulovaného petitu vôbec nevyplýva, že ide o vydanie dedičstva po konkrétnom poručiteľovi vo vzťahu ku konkrétnym žalovaným. Podanou žalobou sa žalobca nedomáha určenia vlastníckeho práva ku všetkým majetkovým položkám v predmetnom dedičskom konaní. Žaloba smeruje aj k určeniu vlastníckeho práva ku neexistujúcim podielom. Uvedené má závažné dôsledky vo vzťahu k princípu univerzálnej sukcesie, kedy sa dedič môže domáhať vydania dedičstva k celku, nie iba k jednotlivým položkám. Zákon č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločnostiach

vylučuje prevod alebo prechod vlastníckeho práva len k niektorým pozemkom spoločnej nehnuteľnosti. Z opatrnosti vzniesla námietku premičania vo vzťahu k nárokom žalobcu na určenie vlastníckeho práva k spoluvlastníckym podielom na nehnuteľnostiach zapísaných na LV XXXX v k. ú. C. vo výške 2/10305 pod B 979 ,ďalej na LV XXXX v kat. úz. C. vo výške 71/13740 pod B 896, ďalej na LV XXX kat. úz. P. vo výške 71/13740 pod B 1034 a na LV XXXX kat. úz. N. vo výške 71/13740 pod B 802, a to z dôvodu, že nebola uplatnená žaloba o vydanie dedičstva včas, resp. vôbec. Poukázala najmä na neprípustnosť určovacieho petitu vo vzťahu k žaloba na vydanie dedičstva pre rozpor s § 485 Občianskeho zákonníka. Určovacia žaloba žalobcu toto nespĺňa. Z petitu nie je zrejmé, že sa jedná o vydanie dedičstva po konkrétnom poručiteľovi vo vzťahu ku konkrétnemu žalovanému. Poukázala na rozpor žaloby s § 9 ods. 9 zákona 97/2013 Z. z., z ktorého vyplýva jednoznačný zákaz prechodu a prevodu vlastníckeho práva k spoluvlastníckym podielom len na niektorých pozemkoch spoločnej nehnuteľnosti a na rozpor žaloby s dobrými mravmi, kedy aj v prípade, ak by súd považoval za preukázané, že žalobca je dedičom po poručiteľovi, v konaní nebolo preukázané, že by sa žalobca reálne zaujímal o poručiteľa a poskytol mu pomoc v starobe, keď sa v podstate nepostaral ani o pohreb poručiteľa. Žalovaný v 2. rade na pojednávaní so žalobou nesúhlasil. K morálnemu hľadisku uviedol, že za života D. H. oni ako bratrance, ale aj sesternice, ktoré si neuplatňovali žiaden nárok na dedenie, nakoľko vedeli, že neb. D. H. sa pred celou rodinou vyjadroval, že žalovaný v 1. rade ho dochová a za to dostane byt a za to, že otec žalovaného v 2. rade bol obidený pri dedení domu v Hranovnici pri reštitučnom nároku, tak všetky pozemky dostane žalovaný v 2. rade. Uviedol, že strýka D. navštevoval, keď mal reštauráciu Rock and Roll v Poprade, vyplácal mu peniaze v súvislosti s pozemkami. Dával mu pri návšteve 300,- eur, 500,- eur, hoci nebol povinný. G. D. nevedel, že ešte sú nejaké pozemky v Hranovnici, aj tieto by boli riešené formou predaja žalovanému v 2. rade. Žalovaný v 1. rade sa naozaj o D. H. staral. Keby nešiel do väzby, doteraz by D. H. žil. V súvislosti s úmrtím D. H. uviedol, že sa mu 1 - 2 týždne neozýval, volal mu, stále bol nedostupný. Keď mu klopal na dvere, nikto neotváral. Riešil to so susedmi. Suseda zavolała políciu, on ho bol identifikovať a zdôraznil, že žalovaný v 1. rade bol vo väzbe a nikto iný o neho neprejavoval záujem. Žalobca doteraz nevie, kde je D. H. pochovaný, vôbec sa o to nezaujíma. Súd vo veci vykonal dokazovanie prostriedkami procesného útoku: výsluchom právneho zástupcu žalobcu, žalobcu, listinnými dôkazmi: rodným listom žalobcu, príslušnými listami vlastníctva, spismi Okresného súdu Poprad sp. zn. 9D 84/2016, sp. zn. Nc 132/78, P 26/79, súhlasným vyhlásením rodičov z roku 1979, prostriedkami procesnej obrany: výsluchom žalovaného v 1. rade, písomnými vyjadreniami žalovaných v 1. a 2. rade a ostatnými listinnými dôkazmi, ktoré tvoria súčasť spisu, z vykonania ktorých súd zistil skutkový stav: Predmetným konaním sa žalobca voči žalovaným v 1. a 2. rade domáhal vydania dedičstva v zmysle § 485 Občianskeho zákonníka, keď po prejednaní dedičstva po nebohom D. H., nar. XX.XX.XXXX, zomrelom 09.07.2016 bolo zistené, že žalobca bol pri dedičskom konaní po nebohom poručiteľovi D. H. opomenutý ako dedič, pričom prichádzal do úvahy ako zákonný dedič z prvej dedičskej skupiny, pretože podľa vyjadrenia žalobcu je synom nebohého D. H.. Z rodného listu žalobcu súd zistil, že ako otec je v rodnom liste zapísaný D. H., nar. XX.XX.XXXX, ako matka O. C., nar. XX.XX.XXXX. Z rozsudku Okresného súdu Poprad vo veci sp. zn. P 26/1979 z 30.05.1979, ktorý nadobudol právoplatnosť 05.06.1979, súd zistil, že žalobca ako mal. dieťa bol zverený do výchovnej starostlivosti matke O. C.. Otec dieťaťa D. H. bol zaviazaný počnúc dňom 01.05.1979 prispievať na výživu žalobcu sumou 400,- Kčs mesačne do rúk matky dieťaťa. Z registra vedeného na Okresnom súde Poprad súd zistil, že pred konaním P 26/1979 bolo vedené konanie Nc 132/1978, v ktorom dňa 26.01.1979 D. H., nar. XX.XX.XXXX uznal otcovstvo k mal. B. C., nar. XX.XX.XXXX. Zo súhlasného vyhlásenia rodičov z roku 1979 (presný dátum je nečitateľný) súd zistil, že súhlasným vyhlásením D. H., nar. XX.XX.XXXX a O. C., nar. XX.XX.XXXX bolo určené otcovstvo mal. B. C.. Z dedičského rozhodnutia Okresného súdu Poprad sp. zn. 9D 84/2016 Dnot 170/2016 po nebohom D. H., nar. XX.XX.XXXX, zomrelom 09.07.2016 súd zistil, že účastníci dedičského konania boli G. H., nar. XX.XX.XXXX, B. H., nar. XX.XX.XXXX, K. Q., nar. XX.XX.XXXX a B. I., nar. XX.XX.XXXX ako netere a synovci po poručiteľovi. Predmetnom dedičského konania bol byt č. 23 na 2. poschodí vo vchode č. 21 v obytnom dome 848 a podiel na spoločných častiach spoločných zariadeniach a pozemku parcela registra C parc. č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 936 m² v podiele 2860/109290 zapísaných na LV č. XXXX v kat. úz. F. a nehnuteľnosti podiel urbariát pozemkové spoločenstvo Hranovnica nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. C. zapísané na LV č. XXXX: parcely registra "C": parc. č. XXXX/XX - t.t.p. vo výmere 12 m², parc. č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 125 m², parc. č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 142 m², parc. č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 132 m², parc. č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 130 m², parc. č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 140 m², parc. č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 129 m², parc. č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 106 m², parc. č. XXXX/

č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 17 m², parc. č. XXXX/XXX - ovocné sady vo výmere 225 m², parc. č. XXXX/XXX - ovocné sady vo výmere 380 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 11530 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 8 m², parc. č. XXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 16 m², parc. č. XXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 17 m², parc. č. XXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 18 m², parc. č. XXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 17 m², parc. č. XXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 18 m², parc. č. XXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 22 m², parc. č. XXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 17 m², parc. č. XXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 16 m², parc. č. XXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 29 m², parc. č. XXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 17 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 11 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 3 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 18 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 24 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 21 m², parcely registra "E": parc. č. XXXX/X - lesné pozemky vo výmere 2477 m², parc. č. XXXX/X - lesné pozemky vo výmere 776 m², parc. č. XXXX/X - lesný pozemok vo výmere 5056 m², parc. č. XXXX/X - orná pôda vo výmere 9061 m², parc. č. XXXX - t.t.p. vo výmere 28722 m², parc. č. XXXX - vodné plochy vo výmere 386 m², parc. č. XXXX - vodné plochy vo výmere 616 m², parc. č. XXXX/X - orná pôda vo výmere 491 m², parc. č. XXXX/X - lesné pozemky vo výmere 72386 m², parc. č. XXXX/XX - lesný pozemok vo výmere 206493 m², parc. č. XXXX/XX - lesné pozemky vo výmere 45568 m², parc. č. XXXX - t.t.p. vo výmere 234 m², parc. č. XXXX/X - ostatné plochy vo výmere 3186 m² s podielom pod B 717 v 2/10305-inách v pomere k celku, zapísané na LV č. XXXX: parcely registra "C": parc. č. XX/X - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 44 m², parc. č. XXX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 680 m², parc. č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 428 m², parc. č. XXX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 644 m², parcely registra "E": parc. č. XXX - záhrady vo výmere 1120 m² s podielom pod B 51 v 71/13740-inách v pomere k celku, na LV č. XXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. N. zapísané na LV č. XXX: parcely registra "E": parc. č. XXXX/X - lesné pozemky vo výmere 113315 m², parc. č. XXXX/X - lesné pozemky vo výmere 115302 m² s podielom pod B 51 v 71/13740-inách v pomere k celku, nachádzajúce sa kat. úz. P. zapísané na LV č. XXX: parcely registra "C": parc. č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 100 m², parcely registra "E" parc. č. XXX - lesný pozemok vo výmere 170871 m², parc. č. XXX - lesný pozemok vo výmere 140207 m², parc. č. XXX - lesný pozemok vo výmere 93635 m², parc. č. XXX - lesný pozemok vo výmere 147416 m², parc. č. XXX - lesný pozemok vo výmere 82186 m², parc. č. XXX - lesný pozemok vo výmere 220724 m², parc. č. XXX - lesný pozemok vo výmere 306634 m² s podielom pod B 717 v 71/13740-inách v pomere k celku, nehnuteľnosti v kat. úz. H. zapísané na LV č. XXX, XXX, XXX, pohľadávka poručiťľa voči Okresnému úradu odbor pozemkového poľnohospodárske a lesné hospodárstvo v Poprade titulom rozhodnutia č. 1680/97-Dr Ne o náhrade pozemku za odňatie nehnuteľného v hodnote 1.000,- eur, pričom nehnuteľnosť byt č. XX v kat. úz. F. nadobudol v celosti žalovaný v 1. rade a nehnuteľnosti uvedené ako podiel urbariátu pozemkové spoločenstvo Hranovnica nadobudol žalovaný v 2. rade a pohľadávku poručiťľa voči Okresnému úradu odbor pozemkový poľnohospodárstvo a lesné hospodárstvo v Poprade nadobudol žalovaný v 1. rade v podiele 1-ina, žalovaný v 2. rade v podiele 3-iny. V konaní žalobca predložil list vlastníctva č. XXXX vedený na Okresnom úrade odbor katastrálny Poprad, z ktorého je zrejmé, že ako vlastníkom bytu č. XX na 2. poschodí vchod 21 v obytnom dome súp. č. 848 s podielom na spoločných častiach, spoločných zariadeniach a pozemku parcela registra C XXX/X - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 936 m² v podiele 2860/109290 je žalovaný v 1. rade. Ako spoluvlastníkom nehnuteľností (zahrnutých v urbariáte pozemkové spoločenstvo Hranovnica) zapísaných na LV č. XXXX v kat. úz. C., a to: parcely registra "C": parc. č. XXXX/XX - t.t.p. vo výmere 12 m², parc. č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 125 m², parc. č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 142 m², parc. č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 132 m², parc. č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 130 m², parc. č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 140 m², parc. č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 129 m², parc. č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 106 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 362 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 412 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 398 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 403 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 364 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 358 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 351 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 359 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 371 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 362 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 395 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 347 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 358 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 337 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 342 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 368 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 319 m², parc. č. XXXX/

plochy a nádvoria vo výmere 17 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 11 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 3 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 18 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 24 m², parc. č. XXXX/XXX - záhrady vo výmere 21 m², parcely registra "E": parc. č. XXXX/X - lesné pozemky vo výmere 2477 m², parc.č. XXXX/X - lesné pozemky vo výmere 776 m², parc. č. XXXX/X - lesný pozemok vo výmere 5056 m², parc. č. XXXX/X - orná pôda vo výmere 9061 m², parc. č. XXXX - t.t.p. vo výmere 28722 m², parc. č. XXXX - vodné plochy vo výmere 386 m², parc. č. XXXX - vodné plochy vo výmere 616 m², parc. č. XXXX/X - orná pôda vo výmere 491 m², parc. č. XXXX/X - lesné pozemky vo výmere 72386 m², parc. č. XXXX/XX - lesný pozemok vo výmere 206493 m², parc. č. XXXX/XX - lesné pozemky vo výmere 45568 m², parc. č. XXXX - t.t.p. vo výmere 234 m², parc. č. XXXX/X - ostatné plochy vo výmere 3186 m² s podielom pod B 717 v 2/10305-inách v pomere k celku je žalovaný v 2. rade, zapísaných na LV č. XXXX: parcely registra "C": parc. č. XX/X - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 44 m², parc. č. XXX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 680 m², parc. č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 428 m², parc. č. XXX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 644 m², parcely registra "E": parc. č. XXX - záhrady vo výmere 1120 m² s podielom pod B 51 v 71/13740-inách v pomere k celku je žalovaný v 2. rade, zapísaných na LV č. XXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. N. zapísaných na LV č. XXX: parcely registra "E": parc. č. XXX/X - lesné pozemky vo výmere 113315 m², parc. č. XXXX/X - lesné pozemky vo výmere 115302 m² s podielom pod B 51 v 71/13740-inách v pomere k celku, nachádzajúcich sa k. ú. P. zapísaných na LV č. XXX: parcely registra "C": parc. č. XXX/X/X - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 100 m², parcely registra "E" parc. č. XXX - lesný pozemok vo výmere 170871 m², parc. č. XXX - lesný pozemok vo výmere 140207 m², parc. č. XXX - lesný pozemok vo výmere 93635 m², parc. č. XXX - lesný pozemok vo výmere 147416 m², parc. č. XXX - lesný pozemok vo výmere 82186 m², parc. č. XXX - lesný pozemok vo výmere 220724 m², parc. č. XXX - lesný pozemok vo výmere 306634 m² s podielom pod B 717 v 71/13740-inách v pomere k celku, nehnuteľnosti v kat. úz. H. zapísaných na LV č. XXX, XXX, XXX je žalovaný v 2. rade.

Súd prvej inštancie svoje druhé rozhodnutie právne odôvodnil tým, že v danej veci žalobca žalobou o určenie, že žalobca je vlastníkom nehnuteľnosti a vlastníkom pohľadávky sa domáhal určenia vlastníckeho práva k veciam, právam a iným majetkovým hodnotám, ktoré titulom dedenia neb. D. H. nadobudli žalovaní v 1. a 2. rade. Žalobca žalobu oprel o tvrdenie, že žalobca je synom neb. D. H., teda žalobca je priamy potomok, ktorý mal titulom dedenia nadobudnúť predmet dedičstva. Spornou v konaní bola namietaná formulácia žalobného petitu, keď žalobca podal žalobu o určenie vlastníckeho práva, hoci sa ňou domáhal práv tzv. opomenutého dediča podľa § 485 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 485 Občianskeho zákonníka predstavuje špeciálnu právnu úpravu, ktoré sa líši od všeobecnej úpravy ochrany vlastníctva najmä tým, že právo na vydanie dedičstva na rozdiel od vlastníckeho práva, sa premlčuje. Zákonná úprava nestotožňuje ochranu oprávneného dediča s ochranou vlastníka. Pokiaľ žalobca formuloval žalobný petit „na určenie vlastníckeho práva“ na rozdiel od špeciálnej právnej úpravy podľa § 485 Občianskeho zákonníka „na vydanie predmetu dedičstva“ súd konštatuje, že žalobný petit je formulovaný nesprávne a v prípade, žeby súd žalobe vyhovel, vec by nesprávne právne posúdil. V tejto súvislosti súd poukazuje i na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít:

- uznesenie Ústavného súdu vo veci sp. zn. IV. ÚS 404/2013 z 26.06.2013, ktorým bola odmietnutá sťažnosť sťažovateľa na namietané porušenie práva na súdom ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, z obsahu ktorého vyplýva, že podanou žalobou sa navrhovateľ voči odporcom v 1., 2. rade domáhal určenia, že je spoluvlastníkom žalovaných nehnuteľností v podiele X/XX-iny k celku. Okresný súd správne uviedol v odôvodnení svojho rozsudku, že ide o špeciálnu právnu úpravu (§ 485 Občianskeho zákonníka), ktorá sa líši od všeobecnej úpravy ochrany vlastníctva najmä tým, že právo na vydanie dedičstva, na rozdiel od vlastníckeho práva, sa premlčuje. Zákonná úprava nestotožňuje ochranu oprávneného dediča s ochranou vlastníka a tiež všeobecná úprava ochrany vlastníctva (najmä podľa ustanovenia § 126 a nasl. OZ) oproti špeciálnej úprave ochrany oprávneného dediča v § 485 sa odlišuje v tom, že právo dediča na vydanie dedičstva sa premlčuje v 3-ročnej premlčacej dobe od právoplatnosti rozhodnutia, kdežto vlastnícke právo sa zásadne nepremlčuje. Za daných okolností nemožno vyhovieť žalobe pri nesprávnej formulácii žalobného petitu, vyhovením žalobe by došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci, akceptácii obídienia § 485 Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky napriek námietke žalobcu možno podľa názoru súdu aplikovať i na tento prípad, i keď Ústavný súd Slovenskej republiky síce sám neriešil prípustnosť určovacej žaloby v prípade žaloby o vydanie dedičstva, ale rozhodnutie subsumovalo

rozhodnutia nižších súdov práve riešiac totožnú problematiku. K námietke žalobcu, ktorý poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 7Cdo 268/19, podľa ktorého pri riešení procesnej prípustnosti žaloby podľa § 137 písm. c) CSP alebo podľa § 137 písm. d) CSP je nutné zaoberať sa otázkou, z akého právneho vzťahu žalobkyňa vyvodzuje v konaní ňou uplatňovaný nárok (t. j. predmet konania), následne tento vzťah dôsledne analyzovať a nakoniec správne vyhodnotiť a posúdiť po právnej stránke. Za účelom zabezpečenia podkladov, nevyhnutných pre tento postup, ukladá zákon žalobkyni povinnosť uviesť vždy už v žalobe rozhodujúce skutočnosti. Tie majú súdu umožniť, aby daný právny vzťah a z neho vyvodzovaný nárok analyzoval a právne kvalifikoval z aspektov významných tak pre posúdenie rôznych otázok procesnej povahy (napr. obsah žaloby, právomoc, príslušnosť, procesná subjektivita), ako aj pre prípadné posúdenie veci samej. Žalobkyňa je povinná svoj nárok skutkovo vymedziť, nemusí ho však právne vyhodnotiť a zdôvodniť (ak ho predsa len v žalobe právne posúdi, súd daným posúdením nie je viazaný.) Je totiž vecou súdu, aby v zmysle zásady „iura novit curia“ podal právnu kvalifikáciu uplatňovaného nároku. Pre analýzu právneho vzťahu strán a posúdenie jeho povahy z hľadiska obsahu žaloby na prejednanie a rozhodnutie o nároku, ktorý žalobkyňa vyvodzuje z tohto právneho vzťahu, je tak rozhodujúce obsahové hľadisko, teda akú povahu majú práva a povinnosti strán tvoriace obsah právneho vzťahu (5Cdo/120/2017). Inak povedané predmet konania (resp. obsah žaloby) nie je tvorený výlučne žalobným návrhom (petitum), ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami - opísaním skutkového deja (causa petendi). Na základe žalobného návrhu a opísania skutkového deja možno individualizovať predmet konania. Súd je viazaný petitom žaloby po obsahovej stránke a tento petit je potrebné vykladať v súvislosti so skutkovými tvrdeniami žalobcov v spore. Súd má skúmať celý obsah podanej žaloby, nielen samotný žalobný návrh. Súd uvádza, že dané rozhodnutie nie je aplikovateľné v tomto prípade. Súd nemôže preformulovať žalobný petit, ide o právo žalobcu. Súd právny nárok analyzuje, právne kvalifikuje z aspektov významných pre právne posúdenie veci, neprislúcha mu právo formulovať žalobný petit. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré poukazuje žalobca sa netýka situácie, ktorá vyvstala v tomto konaní. Predmetom konania je určenie vlastníckeho práva, nie neplatnosti spotrebiteľských zmlúv, ide o inú procesnú situáciu. V konaní z dôvodu procesnej opatrnosti žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade vzniesli námietku premlčania uplatneného nároku, na ktorú súd v zmysle § 100 Občianskeho zákonníka prihliadol. Žalobca nepodal návrh na zmenu žaloby v časti žalobný petit, predmetom konania je žaloba o určenie vlastníckeho práva. V zmysle § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Vzhľadom na uvedené, keďže vlastnícke právo sa nepremlčuje, nedošlo k premlčaniu práva. V prípade, ak by v priebehu konania žalobca podal návrh na zmenu žaloby v časti žalobný petit a domáhal by sa vydania vecí ako neopomenuteľný dedič, právo oprávneného dediča by sa premlčalo uplynutím 3 rokov od právoplatnosti dedičského rozhodnutia Okresného súdu Poprad 9D 84/2016, t. j. 23.01.2020, keď právoplatnosť uznesenie nadobudlo 23.01.2017. Na právnom posúdení veci nič nemení skutočnosť preukázaná v konaní namietaná zo strany žalovaných v 1. a 2. rade, a to že žalobca je syn nebohého D. H., nar. XX.XX.XXXX, zomrelého 09.07.2016. Súd mal preukázané, že žalobca pochádza z mimomanželského vzťahu, pričom D. H. otcovstvo k mal. žalobcovi uznal dňa 26.01.1979 v konaní Okresného súdu Poprad sp. zn. Nc 132/1978. V konaní Okresného súdu Poprad sp. zn. P 26/1979 súd rozhodoval o zverení mal. žalobcu do osobnej starostlivosti matke a určil otcovi D. H. vyživovaciu povinnosť voči mal. žalobcovi. Otcovstvo D. H. k žalobcovi vyplýva i z rodného listu žalobcu. Pokiaľ rodný list žalobcu neobsahuje údaj o rodnom čísle rodičov je zrejmé, že v zmysle súčasnej právnej úpravy § 19 ods. 1 písm. e) zákona 154/1994 Z. z. o matrikách, úradný výpis z knihy narodení (rodný list) obsahuje i údaj o rodnom čísle rodičov. Podľa zákona 268/1949 Zb. o matrikách v znení účinnom k dátumu narodenia žalobcu t. j. 10.11.1978 kniha narodení dieťaťa neobsahovala údaj o rodných číslach rodičov, iba meno, priezvisko, dátum narodenia rodiča, povolanie a bydlisko rodičov. I keby povinnosť uviesť údaj o rodných číslach rodičov v rodnom liste vyplývala zo zákona, neuvedenie údaje by neznamenalospochybenie hodnovernosti údaje o rodičovi dieťaťa. Na uvedené nemá vplyv záujem alebo nezáujem žalobcu o neb. otca, starostlivosť o nebohého, ani zabezpečenie pohrebu nebohému. V tomto smere ide o morálne hľadisko, ktoré ale nevyvracia preukázanú právnu skutočnosť, že neb. D. H. je otcom žalobcu. Súd zamietol návrhy na doplnenie dokazovania znaleckým dokazovaním z odboru genetiky analýzou DNA i návrh na výsluch svedkov K. H. a M. K., keď vykonanie týchto dôkazov je neehospodárne a nie je potrebné pre právne posúdenie veci. Navyše znalecké dokazovanie z odboru genetiky analýzou DNA vykonané po smrti D. H. podľa názoru súdu ani nie je reálne možné. Otázkou správnosti označenia pozemkov a veľkostí spoluvlastníckych podielov sa súd nezaoberal vzhľadom na konštatovanie neprípustnosti žaloby. K vecnej pasívnej legitimácii namietanej žalovanými v 1. a 2. rade súd poznamenáva, že pasívne legitimovaným v konaní v zmysle § 485 Občianskeho zákonníka je nepravý dedič. Nepravým dedičom je ten, kto dedičstvo skutočne nadobudol na základe rozhodnutia

súdu v konaní o dedičstve, hoci podľa dedičského práva ho nemal nadobudnúť vôbec alebo v takom rozsahu, v akom ho nadobudol. Nepravý dedič je povinný oprávnenému dedičovi vydať majetok, ktorý získal z dedičstva. Povinnosť sa týka všetkého majetku, ktorý v dedičskom konaní vyšiel najavo, ale aj majetku, ktorý síce nebol predmetom dedičského konania, ale ktorý si nepravý dedič od poručiteľa prisvojil. K namietanému rozporu žaloby s dobrými mravmi súd konštatuje, že pri žalobe oprávneného dediča je potrebné otázku dobrých mravov poukazovať komplexne. Správanie oprávneného dediča k poručiteľovi je potrebné posudzovať s prihliadnutím na správanie vzťahu poručiteľa k potomkovi od útleho detstva potomka do času smrti rodiča - poručiteľa a vo vzájomnej súvislosti posúdiť správanie sa samotného potomka.

O trovách konania vo svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku, pričom rozhodnutie o trovách konania odôvodnil tým, že z dôvodov hodných osobitného zreteľa súd úspešným žalovaným v 1. a 2. rade nepriznal náhradu trov konania. Za dôvody hodné osobitného zreteľa súd považuje osobitný predmet sporu a majetkové pomery žalobcu, ktorý je invalidným dôchodcom. Príjem žalobcu neumožňuje podľa názoru súdu uhradiť žalovaným v 1. a 2. rade trovy konania bez toho, aby vážnym spôsobom bolo ohrozené zabezpečenie základných životných potrieb žalobcu. Aplikácia § 257 Civilného sporového poriadku pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa zásady úspechu v konaní, príslušný súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Takéto rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom. Rozhodovanie o náhrade trov konania je v podstate druhotným aspektom konania, preto z pohľadu ústavnoprávnej udržateľnosti rozhodnutia Ústavný súd Slovenskej republiky nepovažuje za nevyhnutné, aby všeobecný súd za každých okolností poskytol stranám v konaní priestor, aby sa vyjadrili k potenciálnej aplikácii § 257 Civilného sporového poriadku.

Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podali včas odvolanie žalovaní v 1. rade, žalovaní v 2. rade ako aj samotný žalobca.

Žalovaný v 1. rade podal odvolanie proti III. výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie stranám sporu náhradu trov konania nepriznal. Podľa názoru žalovaného v 1. rade rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie bol názoru, že ide o osobitný predmet sporu, pričom bližšie nevymedzil v čom má osobitosť spočívať. Podľa názoru žalovaného v 1. rade nejde o osobitný predmet sporu, ale jedná sa o klasický majetkový spor, pričom žalobca mal v priebehu konania viacerých právnych zástupcov, ktorí dohliadali na jeho procesné práva a povinnosti. Navyše pokiaľ mal žalobca na to, aby si v spore zaplatil 3 rôznych právnych zástupcov, nemôžu byť jeho majetkové pomery také, žeby ho povinnosť nahradiť trovy konania žalovanému v 1. rade ohrozila. Súd prvej inštancie nevzal do úvahy ani skutočnosť, že samotný súd vyzval účastníkov konania na zmierlivé vyriešenie veci, avšak žalobca na toto zmierlivé vyriešenie veci nepristúpil a v celom rozsahu trval na svojom nároku. Súd prvej inštancie zároveň dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže vo veci nebolo zrejmé, či žalobca mal jediný príjem z invalidného dôchodku alebo mal alebo má aj iné príjmy. Okrem toho ani majetková situácia žalovaného v 1. rade nie je ideálna, keďže je nedoslýchavý na 70 % a z toho dôvodu si požiadal taktiež o invalidný dôchodok. Na základe vyššie uvedeného žalovaný v 1. rade žiadal, aby odvolací súd zmenil III. výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému v 1. rade trovy konania v rozsahu 100 %.

Žalobca v zákonnej lehote podal odvolanie voči výroku II. a výroku III. rozhodnutia súdu prvej inštancie, a to z dôvodov, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho posúdenia veci, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Predmetným dôvodom žalobca bližšie uviedol skutočnosť, že súd prvej inštancie svojvoľne zmenil predmet sporu počas súdneho konania bez toho, aby došlo zo strany žalobcu k zmene žaloby. Zo žaloby podanej žalobcom jednoznačne vyplýva, že žalobca sa žalobou domáha vydania dedičstva v zmysle ustanovenia § 485

ods. 1 Občianskeho zákonníka. Aj napriek uvedenému súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí rozhodoval o určení vlastníckeho práva. Dôkazom uvedeného je skutočnosť, že v záhlaví rozhodnutia súdu prvej inštancie je predmet sporu identifikovaný ako „o určení vlastníckeho práva“. V druhom rade žalobca napádal skutočnosť, že súd prvej inštancie v bodoch 43 a nasl. dospel k právnomu záveru, že sa daných okolností je žalobný petit, ktorý znie na určení vlastníckeho práva neprípustný. Súd prvej inštancie síce v tejto záležitosti poukázal na vyslovený právny názor odvolacím súdom vo svojom rozhodnutí, avšak podľa názoru odvolateľa v predmetom uznesení odvolacieho súdu odvolací súd nevyslovil žiaden právny názor vo vzťahu k prípustnosti, resp. neprípustnosti určovacieho petitu. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí poukázal len na to, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s predmetnou otázkou. Za ďalšie sa súd prvej inštancie nesprávne vysporiadal s rozhodnutím Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 404/2013 z 26.06.2013, a to z dôvodu, že citovaná časť nálezu Ústavného súdu sa zaoberá odlišnosťou ochrany vlastníckeho práva od ochrany oprávneného dediča z hľadiska premlčania, za ďalšie predmetný nález Ústavného súdu sa nezaobera problematikou prípustnosti určovacieho petitu pri žalobe o vydanie dedičstva, ale zamietnutiu žaloby v dôsledku absencie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 1. rade a dobromyseľnosti pri nadobudnutí nehnuteľností žalovaným v 2. rade, keďže v tomto prípade nepraví dedič už previedol nadobudnuté dedičstvo na tretiu osobu. Z tohto dôvodu v tomto prípade nebola prípustná naturálna reštitúcia, čo je úplne odlišný skutkový stav ako je v prípade žalobcu v tomto konaní. Zároveň Ústavný súd v predmetnom rozhodnutí rozhodoval pred účinnosťou CSP, pričom prijatím Civilného sporového poriadku, a to konkrétne ustanovenia § 137 CSP došlo k demonštratívne uvedeniu nových typov žalôb. Podľa názoru žalobcu prípustnosťou petitu na určení pri žalobe o vydanie dedičstva v prípade ak súd predmetom nehnuteľnosti sa zaoberá aj právna veda, ktorá uvádza, že v prípade, že predmetom vydania dedičstva je nehnuteľnosť, možno žalobu formulovať aj ako žalobu na určení vlastníctva, resp. spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam tak, aby rozhodnutie súdu bolo podkladom na zápis do katastra nehnuteľností. Z tohto dôvodu navrhol odvolaciemu súdu napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. zmeniť tak, že vyhovie žalobe a v celom rozsahu prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovaným v 1. a 2. rade.

Žalovaný v 2. rade v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie voči výroku III. rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom svoje odvolanie odôvodnil tým, že za dôvody hodné osobitného zreteľa súd prvej inštancie považoval osobitný predmet konania a majetkové pomery žalobcu, ktorý je invalidným dôchodcom, pričom súd prvej inštancie konštatoval, že príjem žalobcu neumožňuje uhrádzať trovy konania bez toho, aby vážnym spôsobom nebolo ohrozené zabezpečovanie základných životných potrieb žalobcu. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí riadne nevysvetlil v čom vlastne mali spočívať dôvody hodné osobitného zreteľa podľa ustanovenia § 257. Pokiaľ súd prvej inštancie za jeden z dôvodov hodných osobitného zreteľa považoval osobitný predmet konania, z jeho odôvodnenia nie je možné zistiť, v čom má spočívať osobitosť predmetu konania, keďže v danom prípade išlo o bežné sporové konanie, v ktorom sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva. Čo sa týka majetkových pomerov žalobcu, ktoré súd prvej inštancie s poukazom na to, že žalobca je invalidným dôchodcom, považoval za druhý dôvod osobitného zreteľa, majetkové pomery síce môžu zakladať dôvod hodný osobitného zreteľa, avšak majetkové pomery sami o sebe nemôžu spočívať len v okolnosti, že žalobca je invalidným dôchodcom, pretože majetkové pomery strany sporu je potrebné skúmať a posúdiť komplexne, teda dôsledne ustáliť zárobkové pomery strany sporu, teda výšku jeho príjmu ako aj zistiť, čo všetko daná strana sporu vlastní a aké má úspory, resp. aká je jej celková finančná situácia.

K odvolaniu žalobcu sa následne vyjadril žalovaný v 1. rade, ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že žalobca sa nijako nevenoval argumentácii žalovaného v 1. rade prednesenej v prvostupňovom konaní, že žalobcom požadovaný petit by bol nevykonateľný, a to z dôvodu, že z neho nie je jasné, kto zo žalovaných má povinnosť vydať do dedičstva ktoré veci. Žalobcom citovaný komentár Občianskeho zákonníka nie je sám o sebe prameňom práva. V tomto smere sa okrem toho takýto právny názor dostáva do rozporu s premlčateľnosťou nároku na vydanie veci patriacej do dedičstva, keďže v prípade žaloby na určení vlastníckeho práva by táto mohla byť formulovaná a zdôvodnená bez ohľadu na premlčateľnosť nároku, keďže vlastnícke právo sa nepremičuje. Tento rozpor žalobca vo svojom odvolaní nijako nerieši. Žalobca až v podaní zo dňa 07.06.2021 vymedzuje aký majetok nadobudol žalovaný v 1. rade po poručiťovi. Nikde v žalobe nie je uvedené, že žalovaný v 1. rade nadobudol po poručiťovi byt č. 23 zapísaný na LV č. XXXX pre kat. úz. F.. Žalobca až týmto svojim podaním odstránil

tento nedostatok žaloby. V žalobe o vydanie dedičstva je totiž v čl. 2 skutkový stav uvedený len číslo rozhodnutia Okresného súdu Poprad, sp. zn. 9D/84/2016 a označenie dedičov. Ďalej sú vo všeobecnosti v texte žaloby uvedené nehnuteľnosti a aj v tomto texte je žaloba dosť nepresná, keďže cituje doslovný text. Žalobca takto v žalobe síce odkázal ako na dôkaz dedičské rozhodnutie 9D/84/2016, avšak tento samotný odkaz na dedičské rozhodnutie nemôže nahradiť povinnosť žalobcu opísať rozhodujúce skutočnosti v tomto smere, ktorý zo žalovaných nadobudol v dedičskom konaní konkrétnu nehnuteľnosť a ktorý zo žalovaných má povinnosť túto konkrétnu nehnuteľnosť žalobcovi vydať. Petit žaloby na vydanie dedičstva je špeciálnou skutkovou podstatou bezdôvodného obohatenia, a teda má ísť o petit na plnenie, v ktorom je uvedený konkrétny dedič označený ako žalovaný v určitom rade a zároveň aj povinnosť voči konkrétnemu žalovanému vydať žalobcovi konkrétnu vec, ktorú nadobudol v dedičskom konaní po určitom poručiteľovi. V tomto smere je potrebné konštatovať, že nikde z obsahu žaloby nevyplýva, že žalobca sa domáha, aby mu žalovaný v 1. rade vydal predmetný byt. Aj keby sme pripustili, že tento nedostatok žaloby napravid žalobca podaním zo dňa 07.06.2021, kde polemizuje nad možnosťou samotného súdu modifikovať petit samotnej žaloby, ktorú formuloval samotný žalobca, vykonal tak až podaním zo dňa 07.06.2021, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby od právoplatnosti dedičského rozhodnutia, ktorá uplynula dňa 23.01.2020. Keďže žalobca neodstránil tento nedostatok žaloby do 23.01.2020, nepodal žalobu v zmysle § 485 Občianskeho zákonníka v tejto trojročnej premlčacej dobe a žalovaný v 1. rade z dôvodu právnej istoty namietol vo svojom podaní zo dňa 22.06.2021 premlčanie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaného v 1. rade podľa ustanovenia § 485 Občianskeho zákonníka. Z podania zo dňa 07.06.2021 je podľa názoru žalovaného v 1. rade naďalej zrejmé, že žalobca však ani vyjadrením zo dňa 07.06.2021 neodstránil vadu žaloby spočívajúcu v nesprávne formulovanom petite. Maximálne by sa žalovaný v 1. rade mohol stotožniť so skutočnosťou, že týmto podaním žalobca v rámci vyjadrenia odstránil vadu žaloby po obsahovej stránke v tom smere, ktorý zo žalovaných nadobudol, ktorú konkrétnu vec v dedičskom konaní. Odvolanie žalobcu sa nijako nevenuje nedostatkom žaloby a žalobnému petitu, v odvolaní žalobca svoju argumentáciu zúžil len na to, že jeho petit na určenie vlastníckeho práva je správny lebo umožňuje zápis do katastra nehnuteľností. Takáto argumentácia je však nesprávna. Jednak konajúci súd vo svojom rozsudku nemôže prejedukovať rozhodnutie príslušného orgánu v nesporovom dedičskom konaní, ktoré sa musí uskutočniť po tom, čo súd v sporom konaní určí, že konkrétny žalovaný má povinnosť vydať konkrétnu vec do dedičstva a jednak žaloba na vydanie dedičstva je žalobou na plnenie z dôvodu bezdôvodného obohatenia tzv. nepravého dediča.

K odvolaniu žalobcu podal vyjadrenie aj žalovaný v 2. rade, ktorý uviedol, že z ustanovenia § 485 Občianskeho zákonníka vyplýva, že žaloba na ochranu oprávneného dediča je osobitným typom reivindikačnej žaloby, ktorá je obdobou žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia ako to jasne vyplýva z tohto zákonného ustanovenia, ktoré určuje, že nárok oprávneného dediča má byť vyporiadany podľa zásad o bezdôvodnom obohatení. V zákonnej úprave inštitútu bezdôvodného obohatenia sú jasne upravené zásady vyporiadania bezdôvodného obohatenia vrátane spôsobu a formy jeho vyporiadania, keď primárne sa má žalovať na jeho vydanie a ak to nie je dobre možné, má žaloba smerovať na poskytnutie peňažnej náhrady. Už zo samotného znenia a na základe gramatického výkladu tohto ustanovenia je zrejmé, že žaloba oprávneného dediča ako osobitný typ reivindikačnej žaloby, musí smerovať k uloženiu povinnosti pôvodnému nepravému dedičovi vydať dedičstvo, po konkrétnom poručiteľovi, keďže ide vo svojej podstate o žalobu na plnenie. Tento záver vyplýva aj z judikatúry Najvyššieho súdu SR, ktorý vo vzťahu k žalobe na vydanie dedičstva konštatoval, že „do prijatia Občianskeho zákonníka je výlučným právnym prostriedkom ochrany oprávneného dediča, výslovne upraveným v § 485 tohto právneho predpisu, žaloba na vydanie dedičstva (hereditatis petitio), pričom v súdnej praxi neboli zaznamenaná žiadny pochybnosti, že svojou podstatou ide o žalobu na plnenie alebo na vydanie“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/111/2017 zo dňa 25.04.2018). Zároveň zo strany žalovaného v 2. rade došlo k poukázaniu aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2Co/54/2015 zo dňa 18.09.2019, kde Krajský súd v Bratislave okrem iného vyslovil aj záver, že „priamo zákon ustanovuje podať žalobu znejúcu na vydanie dedičstva a nič na tom nemení ani skutočnosť, že predmetom dedičstva je nehnuteľnosť“. Predmetné závery potvrdzuje aj uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 404/2013 zo dňa 26.06.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10Co/13/2011 zo dňa 31.03.2011. Žalobcov návrh na určenie vlastníckeho práva k veciam a pohľadávkam nemožno považovať za riadne uplatnenie práva opomenutého dediča, keďže z jeho znenia vôbec nie je zrejmé, že žalobca si uplatňuje nárok na vydanie dedičstva po konkrétnom poručiteľovi, ani to, ktorý zo žalovaných má povinnosť vydať žalobcovi konkrétne veci a pohľadávky,

ktoré boli predmetom dedenia, čo je s ohľadom na to, že výsledok konania o vydanie dedičstva má byť revidované výsledkov dedičského konania nielen neurčité a nezrozumiteľné, ale je otázne, či takto formulovaný petit prevzatý do výroku súdneho rozhodnutia by vyvolal revízne právne účinky vo vzťahu k pôvodnému osvedčeniu o dedičstve. Taktiež je potrebné zdôrazniť, že ani z iných častí žaloby žalobcu vôbec nevyplýva, že žalobca si uplatňuje nárok na vydanie konkrétnych vecí vo vzťahu ku konkrétnemu žalovanému, keď v žalobe nie je ani len špecifikované, ktoré jednotlivé veci a majetkové hodnoty patriace do dedičstva nadobudol ten, ktorý konkrétny žalovaný, keďže žalobca v žalobe len vo všeobecnosti uviedol, ktoré veci boli predmetom dedenia a ktoré osoby vystupovali ako dedičia, čo však nemožno považovať za riadne uplatnenie nároku na vydanie dedičstva v zmysle ustanovenia § 485 Občianskeho zákonníka. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani odkaz žalobcu, na žiadnym spôsobom bližšie nešpecifikovaný úryvok z odbornej literatúry, zrejme komentára, a to už len z dôvodu, že odborná literatúra nie je prameňom práva, keď navyše takýto názor vôbec nereflektuje na vyššie uvedené špecifiká žaloby na vydanie dedičstva, ani nevysvetľuje akým spôsobom by pri takomto uplatnení práva mali byť rešpektované zásady vydania bezdôvodného obohatenia po prihladnutí na to, že súčasťou dedičstva sú aj pasíva dedičstva. V danom prípade netreba zabúdať ani na to, že žalobca sa domáhal určenia vlastníckeho práva nie len k nehnuteľným veciam, ale aj k pohľadávkam a iným majetkovým hodnotám, vo vzťahu ku ktorým ani žalobcova argumentácia, prípustnosť určovacieho petitu, žiadnym spôsobom nevysvetľuje. Vzhľadom na tieto skutočnosti podľa názoru žalovaného v 2. rade súd prvej inštancie dospel k správnejmu záveru o neprípustnosti žalobného návrhu žalobcu na určenie vlastníckeho práva vo vzťahu k žalobe na vydanie dedičstva a s jeho záverom, že takto formulovaný petit obchádza kogentnú právnu úpravu, možno len súhlasiť. Za druhé, podľa žalovaného v 2. rade, žaloba žalobcu má aj ďalšie závažné nedostatky zakladajúce jej rozpor s hmotným právom, keďže žaloba žalobcu je aj v rozpore s ustanovením § 9 ods.9 zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločnostiach, z ktorého vyplýva zákaz prevodu alebo prechodu vlastníckeho práva k spoluvlastníckym podielom len na niektorých pozemkoch tvoriacich spoločnú nehnuteľnosť pozemkového spolčenstva. V danom prípade zostáva faktom, že žalobca v podanej žalobe nepožadoval určenie vlastníckeho práva vo vzťahu ku všetkým spoluvlastníckym podielom na pozemkoch tvoriacich spoločnú nehnuteľnosť Urbariátu - pozemkového spolčenstva so sídlom v Hranovnici, ktoré boli predmetom dedičstva, keďže niektoré spoluvlastnícke podiely a niektoré pozemky tvoriace spoločnú nehnuteľnosť neuviedol vôbec, ako aj z dôvodu, že v žalobe označil neexistujúce spoluvlastnícke podiely v rozpore s údajmi zapísanými v katastri nehnuteľností. Žalovaný v 2. rade opakovane poukazoval na to, že žaloba na vydanie dedičstva musí smerovať k vydaniu všetkého majetku, ktorý bol predmetom dedičstva, pretože len takýto postup je v súlade so zásadou univerzálnej sukcesie, ktorá sa uplatňuje v dedičskom práve. Názor prezentovaný žalobcom, že nebolo jeho povinnosťou domáhať sa vydania všetkých vecí patriacich do dedičstva, a že teda svoj nárok mohol uplatniť len v časti majetku je neprípustný, pretože by de facto znamenal neprípustné, čiastočné odmietnutie dedičstva a mohol by viesť k špekulatívnemu uplatneniu práva oprávneného dediča, ktorý by si selektívne uplatnil svoj nárok len vo vzťahu k hodnotnému lukratívnemu majetku dedičstva a naopak stratový majetok by prenechal pôvodným nepravým dedičom, čo určite nie je stav, ktorý chcel zákonodarca týmto právnym inštitútom dosiahnuť. V konečnom dôsledku nesprávnosť a neprípustnosť svojej žaloby si uvedomil aj samotný žalobca, keď vo svojom vyjadrení zo dňa 07.06.2021 predniesol rozsiahlu argumentáciu o tom, že nesprávne formulovaný petit má prostredníctvom svojho modifikačného oprávnenia napraviť súd, k čomu súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku zaujal správne stanovisko o neprípustnosti takéhoto postupu, ktorý by prekračoval medze modifikačného oprávnenia súdu.

K vyjadreniu žalovaného v 1. a 2. rade sa vyjadril samotný žalobca, ktorý uviedol, že žalovanými citované rozhodnutie Ústavného súdu SR sa nezaoberalo prípustnosťou, resp. neprípustnosťou určovacieho petitu. Čo sa týka označenia rozhodujúcich skutočností, žalobca naďalej trvá na tom, že už zo samotnej žaloby vyplývajú všetky skutočnosti potrebné na konanie a rozhodovanie vo veci samej. Žalovaného v 1. rade uvedené tvrdenie o nedostatočnom opise rozhodujúcich skutočností neobstojí, nakoľko všetky prípadné nejasnosti boli upresnené priamo na pojednávaní dňa 03.09.2019. Z uvedeného je zrejme, že predmet sporu bol jednoznačne vymedzený, rovnako boli nesporní neoprávnení dedičia, a to žalovaný v 1. a 2. rade ako aj majetok, ktorý nadobudli neoprávnení dedičia od poručiteľa, teda otca žalobcu p. D. H.. Ohľadne prípustnosti určovacieho petitu žalobca naďalej poukazoval na komentár k ustanoveniu § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka. K vznesenej námietke premlčania žalobcu uviedol, že túto je potrebné považovať v celom rozsah za nedôvodnú, a to z dôvodu, že predmet sporu bol jednoznačne vymedzený už pri podaní žaloby, a to konkrétne byt č. 23 po poručiteľovi D. H. bol v žalobe označený

nezameniteľným spôsobom, keď bol označený č. bytu, poschodím, vchodom, súpisným č. bytového domu, listom vlastníctva, katastrálnym územím a podielom na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu. Zároveň žalobca uviedol, že v celom rozsahu nesúhlasí so všetkými tvrdeniami a právnou argumentáciou, ktorú uviedol žalovaný v 2. rade vo svojom vyjadrení.

K vyjadreniu žalobcu sa opätovne v rámci odvolacej dupliky vyjadril žalovaný v 1. rade, ktorý v zásade poukazoval na rovnaké skutočnosti ako vo svojom predchádzajúcom vyjadrení, a to okrem iného aj na skutočnosť, že § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka už zo samotného gramatického výkladu slova vydanie vyplýva, že musí ísť o aktívny proces vydania, teda odovzdania veci, a teda žalobca musí v petite uviesť, že žalovaný je povinný vec vydať. Nedostatok žaloby v tomto smere však okrem žalobcu nemôže nikto konvalidovať a je jednoznačnou povinnosťou žalobcu koncipovať žalobu a žalobný petit tak, aby bolo jasné, od ktorého zo žalovaných požaduje ktorú vec. Žalobca v žalobe síce odkázal na dedičské konanie 9D/84/2016, avšak tento samotný odkaz na dedičské rozhodnutie nemôže nahradiť povinnosť žalobcu opísať rozhodujúce skutočnosti v tom smere, ktorý zo žalovaných nadobudol v dedičskom konaní konkrétnu nehnuteľnosť a ktorý zo žalovaných má povinnosť má túto konkrétnu nehnuteľnosť žalobcovi vydať. Žalovaný v 1. rade opätovne zdôraznil, že petit žaloby na vydanie dedičstva je špeciálnou skutkovou podstatou bezdôvodného obohatenia, a teda musí ísť o petit na plnenie, v ktorom je uvedené, ktorý konkrétny dedič označený ako žalovaný v určitom rade je povinný vydať žalobcovi konkrétnu vec, ktorú nadobudol v dedičskom konaní po určitom dedičovi.

Rovnako využil podanie odvolacej dupliky žalovaný v 2. rade, ktorý v rámci svojho vyjadrenia opätovne poukazoval na podobné skutkové a právne závery ako vo svojich predchádzajúcich vyjadreniach, pričom opätovne poukazoval na systematiku a výklad ustanovenia § 485 Občianskeho zákonníka a opätovne poukázal na závery rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2Co/54/2015 zo dňa 18.09.2019. Rovnako tak poukázal na inštitút univerzálnej sukcesie a nemožnosť žalobcu dožadovať sa vydania iba niektorých vecí z dedičstva, ale všetkých vecí z prejednávaneho dedičstva.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP) Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a odvolanie žalovaného v 1. a 2. rade voči výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie a súdom odvolacím je plne dôvodné.

Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Odvolačný súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

K žalobcom vyššie uvedeným odvolacím dôvodom, odvolací súd na potvrdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie navyše uvádza nasledovné.

Všeobecná úprava ochrany oprávneného dediča sa odlišuje v tom, že právo dediča na vydanie dedičstva sa premlčuje v trojročnej premlčacej dobe od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým dedičské konanie skončilo a vlastnícke právo sa v zásade nepremlčuje. Účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu vyplývajúceho z ustanovenia § 485 Občianskeho zákonníka sú na jednej strane oprávnený dedič a na druhej strane tí, ktorí podľa dedičského rozhodnutia dedičstvo nadobudli. Predpokladom úspešného uplatnenia práva oprávneného dediča je jednak to, že dedičské konanie voči nepravým dedičom bolo právoplatne skončené, ktorý predpoklad v spore naplnený bol. Ďalším predpokladom je, že oprávnený dedič si uplatňuje svoj nárok zákonom stanoveným spôsobom. Podľa názoru odvolacieho súdu určovací žaloba nemôže sama o sebe nahradiť žalobu o vydanie dedičstva ako zákonom predpokladaný spôsob uplatnenia práv oprávneného dediča. Žaloba na vydanie dedičstva je svojím charakterom obdobná žalobe na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže aj povinnosť nepravého dediča vydať všetko, čo z dedičstva má, sa riadi zásadami o bezdôvodnom obohatení a jej účelom je dosiahnuť to, aby nepraví dedič nemal majetkový prospech na úkor oprávneného dediča. Uvedené sa dá docieľiť aj naturálnou reštitúciou a v prípade, ak to nie je možné, tak v zmysle ustanovenia § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka má byť oprávnenému dedičovi poskytnutá peňažná náhrada. Žaloba o určenie vlastníckeho práva, teda nemôže nahradiť žalobu o vydanie dedičstva. K tomuto záveru odvolací súd dospel aj na základe úvahy, že ak možno žalovať na plnenie, nemá spravidla žalobca naliehavý právny záujem na určení existencie práva. Z uvedeného dôvodu správne súd prvej inštancie žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. V posudzovanom prípade sa jedná o špeciálnu právnu úpravu v zmysle ustanovenia § 485 Občianskeho zákonníka, ktorá sa podľa názoru odvolacieho súdu líši od všeobecnej úpravy ochrany vlastníctva najmä tým, že právo na vydanie dedičstva sa na rozdiel od vlastníckeho práva premlčuje. Právo dediča na vydanie dedičstva sa premlčuje v trojročnej premlčacej dobe od právoplatnosti rozhodnutia.

Podstatné v posudzovanej veci bolo aj vyriešenie otázky, či pri žalobe o vydanie dedičstva sa jedná o žalobu na plnenie, určovaciu žalobu alebo žalobu o určení právnej skutočnosti. V posudzovanej veci žalobca nežiada autoritatívne vyjasnenie neistých právnych pomerov, ale vznik nových pomerov. Takáto žaloba môže byť úspešná, ak sa žalobcovi pri splnení zákonných predpokladov podarí vyvrátiť právnu domnienku subjektívneho dedičského práva žalovaných ako nepravých dedičov tým, že preukáže svoje dedičské právo a vylúči tak, aby nepraví dedičia celkom alebo z časti vlastnili a užívali nadobudnuté dedičstvo. V tomto závere odvolací súd poukazuje na komentár k posudzovanému ustanoveniu § 485 Občianskeho zákonníka: „Žaloba oprávneného dediča podľa ustanovení § 485 Občianskeho zákonníka není žalobou na určení existence, či neexistence právního poměru; opírá se o výslovně ustanovení hmotného práva, nikoli o žalobcu v naléhavý právní zájem na požadovaném určení. Nežádá autoritatívni vyjasnení neistých právnych poměru, ale založení poměru nových. Jde o zvláštní žalobu, která má oporu v ustanovení hmotného práva a není určovací žalobou ve smyslu ustanovení § 80c OSŘ (komentár k Občianskému soudnímu řádu autorů JUDr. Bureš, JUDr. Ljubomír Drápal, JUDr. Michal Mazanec 5. vydání 2001, str. 254)“. Bez akýchkoľvek pochybností sa tak podľa názoru odvolacieho súdu jedná o žalobu na plnenie, pričom plnenie má spočívať v „povinnosti vydať vec“. Z procesného hľadiska tak naliehavý právny záujem „na určení“ nemôže byť daný, pokiaľ možno v zmysle hmotného práva žalovať priamo na plnenie, čo v posudzovanom prípade normuje ustanovuje § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Vysporiadanie vzťahov medzi pravým a nepravým dedičom v zmysle ustanovenia § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka spočíva v tom, že ani jedna zo strán sporu sa nesmie obohatiť na úkor druhej strany sporu (bezodhodné obohatenie neoprávneného dediča na ujmu pravého dediča vyjadruje vždy rozdiel medzi aktívami a pasívami dedičstva). V konaní o žalobe „petitio hereditas“ sa musí umožniť sporovým stranám využiť v rámci procesnej obrany aj námietku započítania, a tak umožniť spravodlivo posúdiť všetky aktíva a pasíva pôvodne prededeného majetku. Poručiteľov dlh preto môže mať vplyv na povinnosť žalovaných vydať žalobcovi v zmysle ustanovenia § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka majetok nadobudnutý z dedičstva („zúčtovať“ uhradené pasívum dedičstva oproti žalobcovmu nároku) tak, že sa žalovaným zároveň umožní uplatniť svoje právo započítania (kompenzácia) oproti pravému dedičovi so zámerom spôsobiť zánik, a to celkom alebo z časti, práva pravého dediča na vydanie dedičstva. Z uvedeného vyplýva, že pohľadávka žalovaných (na základe už uhradeného pasíva dedičstva) môže mať vplyv na povinnosť žalovaných vydať žalobcovi v zmysle ustanovenia § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka majetok nadobudnutý, pokiaľ právo pravého dediča aspoň z časti zaniklo započítaním (kompenzovaním) pohľadávok žalovaných. Žalovaní by však v prípade právneho záveru súdu o určovacom type žaloby k ustanoveniu § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka kompenzačný úkon vykonať v sporovom konaní vôbec nemohli. Započítanie žalovanými uhradených dlhov po poručiteľovi je možné, iba ak prijmeme možnosť, že sa jedná o žalobu na plnenie „povinnosť vydať“. Ak by šlo o žalobu určovaciu „je vlastníkom“, nebolo by reálne možné v sporovom konaní vykonať zo strany žalovaných procesnú obranu v podobe započítacieho prejavu ohľadne dlhov po poručiteľovi, ktoré uhradili ako nepraví dedičia. V týchto ohľadoch neobstojí odvolacia námietka žalobcu, že sa rozhodol formulovať petit svojej žaloby tak, aby rozhodnutie súdu mohlo byť podkladom pre vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností.

Možnosť, ktorú požadoval žalobca, v posudzovanom prípade modifikovať petit žaloby súdom úplne odpadá, a to z dôvodu, že súd nie je oprávnený za žalobcu rozhodnúť kto, komu má niečo konkrétne vydať aj s ohľadom, že v tomto konaní vystupujú dvaja žalovaní, pričom konkrétne žiadanú povinnosť voči konkrétnemu žalovanému môže formulovať jedine žalobca z pozície dominus litis. Súd tak bez procesného návrhu žalobcu nemohol vo svojom rozhodnutí preformulovať určovací výrok na výrok o plnení.

Podľa § 8 zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločnostiach v znení neskorších zmien a doplnkov v spojení so zmluvou o založení pozemkového spolčenstva sú podiely tejto spoločnej nehnuteľnosti len spoločne prevoditeľné, a to spôsobom v tejto zmluve uvedeným. Tieto nehnuteľnosti sú obsiahnuté v petite žaloby s poznámkou – poručiteľ nie je na týchto listoch vlastníctva evidovaný a rovnako sú špecifikované aj v uznesení o dedičstve.

Podľa uznesenia o dedičstve pohľadávka poručiteľa voči Okresnému úradu odboru pozemkovému, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva v Poprade zdedili v podiele 3 žalovaný v 2. rade a v podiele 1 žalovaný v 1. rade. Podľa zmlúv o bezodkladnom prevode vlastníctva k pozemkom bola vysporiadaná táto zdedená pohľadávka tak, že jej majitelia, teda žalovaní nadobudli bezodplatne do podielového spoluvlastníctva pozemok v Poprade, ktorý bol pôvodne vo vlastníctve Slovenskej republiky. V dedičskom konaní možno konštatovať, že nadobudol žalovaný v 1. rade byt a 1 vyššie uvedenej pohľadávky. Zároveň žalovaný v 2. rade nadobudol pozemky, taktiež pohrebné trovy vo výške 500,- eur ako pasívum a 3 vyššie uvedenej pohľadávky. V petite žaloby tak žalobca pohrebné trovy nespomenul, a teda ani nenavrhol ako by mali byť voči žalovaným v rámci toho konania vysporiadané.

Ako ďalší právnym argument odvolací súd uvádza, že podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vychádzať z pôvodného rozhodnutia o dedičstve ohľadne identifikácie nehnuteľností (tak ako to tvrdí žalobca), ale v petite žaloby musí byť žalobcom zohľadnený aktuálny skutočný stav nehnuteľností a ich vlastníkov. Uvedené platí z dôvodu, že petit žaloby na vydanie dedičstva je špeciálnou skutkovou podstatou bezodhodného obohatenia, a teda sa má jednať o petit na plnenie. V takomto petite musí byť uvedené, ktorý konkrétny dedič označený ako žalovaný je povinný vydať žalobcovi konkrétne označenú vec, ktorú neoprávnené nadobudol v dedičskom konaní po poručiteľovi. Z tohto dôvodu z petitu žaloby

nevyplýva, že sa žalobca domáha, aby mu napr. žalovaný v 1. rade vydal predmetný byt. Zároveň v zmysle rozhodnutia R 99/2007 (ČR) „ak prevedie dedič nepravý vec patriacu do dedičstva na ďalšiu osobu, musí oprávnenému dedičovi poskytnúť za túto vec peňažnú náhradu, a to vo výške ceny, za ktorú by danú vec bolo možné predať v čase, kedy je namiesto vydania veci poskytnutá náhrada“. Aj z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že petit v posudzovanej veci musí zohľadňovať aktuálny stav vlastníctva, či už hnutelných alebo nehnuteľných vecí a ich vlastníkov. V prípade, že tieto hnutelné alebo nehnuteľné veci už vlastní tretie osoby, a to už z akéhokoľvek dôvodu, nemôže predmetné hnutelné alebo nehnuteľné veci žalobca poňať do petitu žaloby, ale petit žaloby ohľadne týchto vecí musí znieť na peňažnú náhradu. V posudzovanom prípade však ohľadne časti dedičstva, a to časti pozemkov, ktoré mal zdediť žalovaný v 2. rade, tak žalobca nevykonal. Možno tak konštatovať, že aj z tohto pohľadu samotná nesprávna formulácia petitu žaloby postačuje na zamietnutie žaloby.

Odvolačný súd vyhovel žalobcovi ohľadne podaného odvolania, čo do nesprávneho označenia predmetu konania, tak ako ho označil súd prvej inštancie v záhlaví svojho rozhodnutia, keď uviedol, že sa jedná o žalobu o určenie vlastníckeho práva. V danej veci sa jednalo o písársku chybu zo strany súdu prvej inštancie a správne tak ako v predchádzajúcich zápisniciach z pojednávania pred súdom prvej inštancie, ako aj predchádzajúcich rozhodnutí súdu prvej inštancie mal znieť predmet konania v záhlaví rozhodnutia súdu prvej inštancie „o vydanie dedičstva“. Z tohto dôvodu vo výroku č. I odvolací súd potvrdzoval rozsudok súdu prvej inštancie s upresnením predmetu konania tak, že tento správne mal znieť o vydanie dedičstva. Táto skutočnosť však nemení nič na tom, že v konaní o vydanie dedičstva žalobca formuloval určovací petit žaloby.

Čo sa týka odvolania žalovaných v 1. a 2. rade voči výroku III. rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie stranám sporu náhradu trov konania nepriznal, odvolací súd uvádza, že dôvody hodné osobitného zreteľa tak ako ich uviedol súd prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku neboli zistené na základe vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie. Skutočnosť len, že sa jedná o bežný právny spor a že žalobca je invalidným dôchodcom, nemôže mať samo o sebe, bez ďalšieho, vplyv na uplatnenie ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku, ktoré upravujú dôvody hodné osobitného zreteľa. V prvom rade je potrebné konštatovať, tak ako uvádzali samotní žalovaní, že súd prvej inštancie sa pokúsil o zmierlivé vyriešenie predmetného sporu, pričom napriek snahe súdu prvej inštancie žalobca naďalej zotrval na spôsobe ním uplatnenom nároku. Za druhé je možné konštatovať, že spor, ktorý prebiehal medzi sporovými stranami nie je atypický takým spôsobom, žeby jeho predmet umožňoval využitie dôvodov hodných osobitného zreteľa normovaných v ustanovení § 257 Civilného sporového poriadku. Za tretie čo sa týka dôvodov hodných osobitného zreteľa dáva odvolací súd za pravdu žalovaným v 1. a 2. rade, keď len samotná skutočnosť, že žalobca je invalidným dôchodcom, nemôže „sama o sebe“ viesť k aplikácii ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku. Pokiaľ, či už samotný žalobca alebo súd prvej inštancie, chceli vyhodnotiť dôvody hodné osobitného zreteľa, čo sa týka majetkových pomerov samotného žalobcu, bolo potrebné, či už zo strany súdu prvej inštancie alebo na základe predkladania dôkazov zo strany žalobcu, vyhodnotiť majetkové pomery žalobcu komplexne a až na základe tatko vyhodnotených komplexných majetkových pomerov žalobcu bolo možné teoreticky prijať záver o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa na strane žalobcu pre jeho zlú sociálnu alebo ekonomickú situáciu. Keďže však, či už v konaní pred súdom prvej inštancie, alebo v konaní pred odvolacím súdom neboli odvolacím súdom zistené žiadne konkrétne dôvody hodné osobitného zreteľa (žalobca nepredložil konkrétne listinné dôkazy), odvolací súd mal za to, že v prípade neúspešnosti žalobcu voči žalovaným v 1. a 2. rade, tak pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom, patrí žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % čo do trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj trov konania pred súdom odvolacím.

Z vyššie uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie vo výroku II. týkajúceho sa veci samej správne dospel k vyššie uvedeným záverom, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

Z vyššie uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie ohľadne náhrady trov konania vo výroku č. III. svojho rozhodnutia dospel k nesprávnemu vyššie uvedenému záveru, odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 388 CSP v napadnutej časti zmenil.

V rámci výroku o trovách konania bolo odvolacím súdom rozhodované tak o trovách prvoinštančného ako aj o trovách odvolacieho konania podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, pričom odvolanie žalobcu bolo vyhodnotené ako nedôvodné, a preto má patriť aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalovaným v 1. a 2. rade proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).